

Sygn. akt I C 1733/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2014 roku we W.

sprawy z powództwa (...) S.a.r.l. z siedzibą w L.

przeciwko H. B.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.a r.l. z siedzibą w Luxembourgu, zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego H. B. na swoją rzecz kwoty 677,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.03.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.03.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.04.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.04.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,80 zł od dnia 03.05.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.05.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.06.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.06.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.07.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.07.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.08.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.08.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.09.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.09.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.10.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.10.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.11.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.11.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 37,90 zł od dnia 03.12.2008 r. do dnia zapłaty;

od kwoty 29,90 zł od dnia 03.12.2008 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w sprawie.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabyła od wierzyciela pierwotnego (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanego z tytułu świadczonych usług związanych z zawartą umową abonamentową. Pozwany nie uregulował swojego zadłużenia.

Pozwany H. B. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Pozwany H. B. zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług abonamentowych.

dowód : kserokopia częściowego wykazu wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 03.07.2012 r. – k. 27verte;

W dniu 13.12.2013 r. sporządzono zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 677,90 zł na rzecz (...) S.a. r.l. z siedzibą w Luksemburgu.

dowód : kserokopia zawiadomienia – k. 27;

kserokopia umowy cesji wierzytelności, k. 28verte-29;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że powód nie udowodnił nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego względem powoda, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża

strony. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116) Zasada kotradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: kserokopię umowy cesji wierzytelności, kserokopię zawiadomienia o przelewie wierzytelności oraz kserokopię częściowego wykazu wierzytelności. Na ich podstawie Sąd był w stanie ustalić jedynie, że pozwanego łączyła umowa o świadczenie usług z (...) S.A. w W. oraz, że w dniu 13.12.2013 r. sporządzono zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 677,90 zł na rzecz (...) S.a. r.l. z siedzibą w Luksemburgu, chociaż nie wiadomo już, czy dokumenty te zostały sporządzone przez umocowane do tego osoby oraz czy kwoty z nich wynikające odpowiadają faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanego, jeśli w ogóle takie zadłużenie istnieje. Nie wykazano bowiem również, że umowa cesji pomiędzy pierwotnym wierzycielem a stroną powodową kiedykolwiek miała miejsce. Ponadto wskazać należy, że nie przedłożono dowodu choćby nadania pisma o nazwie „zawiadomienie”, nie mówiąc o dowodzie jego doręczenia pozwanemu, w celu wykazania dojścia do jego wiadomości oświadczenia strony powodowej w nim zawartego.

W niniejszej sprawie wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej, jego wysokości czy też kiedy zobowiązany miał je zrealizować, orzeczono jak w wyroku.